

Poznáte to, keď máte tak veľa práce, že sa miesto toho flákate po internete? Presne to sa mi včera stalo. Začal som na troch webstránkach, ktoré boli zaradené medzi tie najhodnotnejšie, čo sú na internete. Dokonca boli označené takým modrým logom, ktoré vyzeralo ako staroveká budova. Pri tej prvej som si síce povedal, že kde toto vykopali (pardon, vyťažili), ale druhá ma zahriala pri srdci ako krb v romantickvej drevenici. Na tretej mi vyskočila reklama na takú vysokánsku skriňu plnú sóch. Bola taká vysoká, že si myslím, že na žiadnom inom e-shope takú nepredávajú.

Moja púť internetom však ešte len začala. A mieril som vysoko, aj som sa pri tom zapotil. Pri pohľade na prvú stránku sa mi vďaka znalostiam z botaniky vybavila štiplavá chuť zázvoru. Radšej som sa pobral ďalej, teda, vyššie, ale trochu som to s tou ďalšou stránkou prehnal, pretože vyššie sa už ísť nedalo. Dlhú som tam nevydržal a presunul som sa na takú pirátsku stránku alebo, ako by správny Slovák povedal, zbojnícku. Hneď vo mne zahorel ohník, no potom zahorel aj môj Firewall a zberal som sa preč.

Keďže oheň sa najlepšie hasí vodou, hneď som sa ponoril do ďalších stránok. Neprekvapivo boli umelo vytvorené, webové stránky predsa len tak nevznikajú. Tá prvá ma upútala svojím tvarom, pretože som videl už všelijaké stránky, obdĺžnikové, okrúhle, ale táto sa vlnila ako had. Alebo ako zaoblená veľká grécka omega? Posúďte vy, čo sa dnes viac nosí. Zistil som, že vlnité stránky nie sú nič pre mňa, a tak som sa pobral inam, niekam, kam sa dá naozaj ponoriť ako do záhonu plného kvetov. Keď som sa toho nabažil, pobral som sa na ďalší web, ale tam hneď vyskočila reklama na bryndzu a ženské meno s telefónnym číslom. Nič pre mňa.

Nechcel som však úplne zmeniť tému, ale tentoraz som si bol ochotný aj trochu zaplatiť za lepší obsah. Popravde, trochu som sa spustil. Na začiatok som zamieril na stránky vhodného mesta. Alebo žeby vodného? Po chvíli som sa preklikol na inú stránku. Tá bola ako tajomná krajina, trochu ako banka, trochu ako nákladiak. Ďalšia stránka bola podobná, ani netrvalo dlho sa tam presunúť, ale bola to taká stránka, okolo ktorej často prechádzate, ale nezastavíte tam.

Radšej som začal chodiť po štandardnejších miestach internetu, takých ucelených, obývaných. Asi som to ale odhadol zle, lebo hneď na prvej sa na mňa pozerali, ako keby som bol na nejakej recitačnej súťaži. Zlepšilo sa to, až keď som sa preklikol na helpdesk, kde sa mi prihováral nejaký bradatý ujo. Bol taký milý, že keď som sa s ním rozlúčil, normálne som sa išiel pozrieť do čižmy, či mi tam niečo nenechal. Ďalšia stránka nič také neponúkala a to ma v tej chvíli tak vytočilo, že som skoro zorganizoval národné povstanie.

Jasné, že v takejto nálade ma to zaviedlo do najtemnejších zákutí internetu. Hneď, ako sa mi načítala prvá stránka, cítil som tú tmu, chlad a vlhko. Navyše si nedali záležať na dizajnérovi, ten web vyzeral ako vytlačený na toaletnom papieri. Myslel som si, že mi pomôže prejsť na iný web, ale keď sa načítal, tak ma striaslo, akoby ma poliali ľadovou vodou, tak som si otvoril fľašku liehoviny na zahriatie. Našťastie ďalšia stránka mala upokojujúci efekt ako posedenie pod stromom alebo prechádzka francúzskym prístavným mestom.

Už bol čas skončiť, ale chcel som ešte niečo veľkolepé, ako keď si politik postaví vilu za peniaze, čo dostal v igelitke. Úplne to nevyšlo, lebo pri pohľade na prvú stránku som sa cítil jak knieža Pribina na dvadsaťkorunáčke. Druhá sa viac podobala na to, čo som hľadal, ale potom na mňa vyskočilo vyskakovacie okno s fotkou skaly s latinským nápisom, tak neviem. Povedal som si, už len jedna. Tá vyzerala, že ju už nejakú dobu nikto neupdatoval, ale mala šmrnc. Bola síce po slovensky, no delila ju len tenká (no dobre, trochu hrubšia) čiara od toho, aby bola nemecky. A potom mi spadol internet.